

CHABAD LUMINARIES

שיחה — חסד גייט תמיד פאָרויס פון גבורה

Chesed Always Precedes Gevurah

Offered in honour of the Rebbetzin Chaya Mushka, wife of the Rebbe, whose modesty concealed a life that carried a generation. This sicha is given in her merit — on why chesed always goes first and gevurah follows to guard it, and on tiferes, which sets everything in its true order.

ENGLISH

I

We find in the order of Hishtalshelus (the chain of spiritual worlds) that Chesed and Gevurah are not merely two opposing forces.

Chesed is not simply giving.

Gevurah is not simply restraint.

Chesed is the first desire of Divine Light:

to reveal itself.

Gevurah is the second desire:

that the revelation should be received within a vessel.

Therefore, when we say that Chesed comes before Gevurah, we do not merely mean that Chesed is "better" or "gentler."

We mean that Chesed is the first utterance of Divinity toward creation.

Before there is measurement, there is influence.

Before there is limitation, there is love.

Before the Holy One asks the created being,

"How much can you contain?"

there is already the inner call:

"I desire to give to you."

This is the true order:

First Chesed, afterwards Gevurah.

For Gevurah without preceding Chesed does not know what it is protecting.

A boundary without light is merely a wall.

Judgment without love is merely severity.

Contraction without the intention of revelation appears only as concealment.

But when Chesed comes first, Gevurah becomes a guardian.

It does not stand against the Light.

It stands at the gate and says:

"Let the Light enter in a way that the world can endure."

II

This is also the inner meaning of the verse:

"The world is built through Chesed."

The world was not merely created through kindness.

It was conceived through kindness.

The very first Divine thought of creation was Chesed.

Gevurah came afterward so that the abundance of Chesed would not overwhelm the recipient.

This may be understood through the example of a father and a child.

A father desires to give his child everything.

That is Chesed.

Yet he does not give everything in a single moment.

He waits.

He measures.

He teaches.

He establishes order.

That is Gevurah.

If Gevurah is born as a result of Chesed, it becomes education.

If it precedes Chesed, it may become coldness.

When the hand that restrains forgets the hand that longs to give, then limitation becomes disconnected from its source.

This is one of the deepest distortions in Divine service:

When Gevurah forgets that it was sent by Chesed.

III

One must ask:

What happens when Gevurah attempts to go first?

When judgment wishes to speak before mercy?

When a person wants to criticize before loving?

When he wants to correct before recognizing the Divine Image in another?

When he wants to say "No" before hearing the request?

Then Tiferes appears.

Tiferes is not merely a compromise between Chesed and Gevurah.

Tiferes is Truth, reminding every attribute of its true purpose.

Chesed can overflow.

Gevurah can close itself completely.

Tiferes says to Chesed:

"Give according to truth."

It says to Gevurah:

"Restrain only for the sake of love."

Tiferes is the attribute that gently takes Gevurah by the arm and leads it back to its proper place.

Not by breaking it.

Not by nullifying it.

But by reminding it:

"You are not the first voice."

The first voice is Chesed.

You are the second voice, helping the first voice to be heard.

IV

This reveals a new principle that may be called:

The Order of Precedence within the Attributes.

Not every attribute that is true possesses the right to speak first.

There may indeed be truth in Gevurah.

Yet truth without proper order may become falsehood in action.

One may say something correct at the wrong moment.

One may offer genuine rebuke with a closed heart.

One may defend holiness with attitudes that themselves conceal holiness.

Therefore it is not enough to ask:

"Is this true?"

One must also ask:

"From which attribute is this speaking?"

And:

"Has this attribute appeared in its proper order?"

When Gevurah speaks before Chesed, it has not yet received its soul.

When Chesed speaks before Gevurah, it gives Gevurah its mission.

And when Tiferes arranges both in their proper order, truth begins to shine.

V

In the higher worlds the order is this:

Chesed is the Divine desire for Light to expand.

Gevurah is the power of contraction.

Tiferes is the recognition that Light and vessel are not enemies.

Creation was not brought into being through a war between Infinity and limitation.

It was created through a covenant between them.

The Light says:

"I shall fill you."

The vessel replies:

"I shall carry you."

Tiferes declares:

"You are both speaking of the same Divine Will."

This may be called:

The Covenant of Light and Vessel.

Within this covenant, Chesed bears the first seal.

For a vessel is only truly a vessel when there is something to receive.

Gevurah has no purpose without Chesed.

Therefore when Gevurah attempts to precede Chesed, it resembles a vessel wishing to exist before there is any Light.

Tiferes brings it back and says:

"Your holiness lies in serving revelation."

VI

This is highly relevant in personal Divine service.

There are people who live with Gevurah before Chesed.

They first see the deficiency—

and only afterward the person.

They first see the sin—

and only afterward the soul.

They first see what must be repaired—

and only afterward what is already holy.

This is an inverted order.

Chabad demands Daas.

Daas does not merely mean knowing truth.

Daas means becoming united with the inner reality of truth.

And the innermost essence of every Jew is:

"An actual portion of G-d above."

Therefore one's very first perception must be Chesed.

Not blind kindness.

Not kindness that ignores reality.

But kindness that sees deeper than the deficiency.

It sees the soul beneath the concealment.

Faith beneath the fear.

The longing to return beneath the sin.

A protected heart beneath the difficulties.

Only afterward may Gevurah come and help reveal that person's truth.

VII

This is equally true in education.

A teacher who leads with Gevurah before Chesed teaches a child to fear mistakes.

A teacher who leads with Chesed before Gevurah teaches a child to love truth.

When Tiferes leads, the child understands:

"The boundary is not against me."

"The boundary protects my soul."

This is the difference between punishment and correction.

Punishment says:

"You are bad."

Correction says:

"What you did does not reflect who you truly are."

That is Tiferes.

It allows Gevurah to speak—

but gives it the language of Chesed.

VIII

This also applies to Teshuvah.

Many imagine that repentance begins with Gevurah:

regret,

a broken heart,

self-examination.

Yet inwardly, Teshuvah begins with Chesed.

Its very first awakening is that G-d lets a person feel:

"You can return."

That is Chesed.

Then Gevurah comes.

The person honestly sees where he has been.

Then Tiferes comes.

He sees not only his fall,

but also the path toward repair.

If Gevurah comes first,

self-examination may become despair.

If Chesed comes first,

regret becomes a gateway.

A person weeps not because he is lost,

but because he hears that he is still being called.

IX

This is also the secret of mercy.

Mercy is not weakness.

Mercy is Chesed that has passed through Gevurah and emerged more refined.

Chesed sees the good.

Gevurah sees the deficiency.

Tiferes sees the person.

Therefore Jacob embodies Tiferes.

Abraham embodies Chesed.

Isaac embodies Gevurah.

Jacob embodies Truth.

Not a truth that chooses one side,

but a truth that places every side in its proper place.

Jacob says to Isaac:

"Your Gevurah is holy, but it must serve Abraham's covenant."

And he says to Abraham:

"Your Chesed is infinite, but it must descend into vessels."

Tiferes is the middle line.

And the middle line reaches both infinitely upward and infinitely downward.

Only a truth that can unite opposites comes from a place beyond both.

X

In the Eighth Generation a new mode of conduct must be revealed:

Chesed first.

Gevurah second.

Tiferes leads.

Chesed opens the gate.

Gevurah guards the gate.

Tiferes knows when and how the gate should open.

This is not merely an order among the attributes.

It is the order by which the world is repaired.

A society that places Gevurah before Chesed builds more courts than houses of study,

more fear than faith,

more separation than responsibility.

A society that has Chesed without Gevurah may lose truth and order.

But a society guided by Tiferes understands:

Every judgment must have its root in love.

Every boundary must explain what it protects.

Every power must remember whom it serves.

Every leader must first see the soul,

and only afterward the role.

XI

This may be called:

The Primacy of Love.

The Primacy of Love does not mean saying "yes" to everything.

It means that even "no" comes from a deeper "yes."

"No—you must not destroy yourself."

"No—you must not harm another."

"No—the world is not ownerless."

"No—your soul is too precious to live in falsehood."

This is Gevurah born from Chesed.

And this alone is enduring Gevurah.

For holy Gevurah does not seek to destroy the created being.

It seeks only to destroy that which conceals the created being from his own truth.

XII

This is also the difference between holy zeal and ego-driven zeal.

Ego-driven zeal wants victory.

Holy zeal wants purification.

Ego-driven zeal sees enemies.

Holy zeal sees Divine sparks in exile.

Ego-driven zeal runs ahead of Chesed.

Holy zeal waits until Tiferes places it in order.

Elijah the Prophet was a man of zeal.

Yet zeal was not the conclusion of his mission.

Ultimately came the "still, small voice."

For even fire must bow before the innermost revelation of G-d.

This is Tiferes calling Gevurah back:

"You are true—but you are not the whole truth."

XIII

This is likewise preparation for Redemption.

Redemption will not come because Chesed defeats Gevurah.

Nor because Gevurah suppresses Chesed.

Redemption comes when Tiferes reveals that both are one Divine Will.

Judgment will become sweetened—

not abolished.

Mercy will become strong—

not weak.

Truth will become loving.

Love will become true.

Then it will be seen that:

All Gevuros are, at their root, Chesed.

Even contraction existed in order that revelation might be possible.

Even concealment protected a hidden light.

Even judgment awaited its sweetening.

Even Heaven's "No" concealed a deeper "Yes."

XIV

Therefore every person should ask daily:

What comes first within me?

When I look at another,

do I first see kindness—

or criticism?

When I look at myself,

do I first see my soul—

or my deficiency?

When I speak,

does love speak first—

or control?

When I establish boundaries,

does the other know they come from care?

And when Gevurah rushes forward,

do I possess Tiferes within me to bring it back?

Tiferes is the inner Rebbe within the soul.

It says:

"Wait."

"See the whole person."

"Remember the purpose."

"Speak truth—but speak it in a way that builds."

"Restrain only so that the Light may remain."

XV

This is the new language of the Eighth Generation:

Chesed is the beginning.

Gevurah is the guardian.

Tiferes is the arranger.

Chesed says:

"Let there be Light."

Gevurah says:

"Let the Light have a vessel."

Tiferes says:

"Let the vessel itself shine."

This is the ultimate purpose.

Not merely that Light should exist within the world,

but that the world itself become a partner in Light.

Not merely that a person receive kindness,

but that he become a source of kindness.

Not merely that Gevurah should refrain from breaking him,

but that his own Gevurah become the power that protects holiness.

Not merely that Tiferes make peace between his attributes,

but that his entire being become a melody of Divine Unity.

XVI

May the Holy One grant

that Chesed always stand at the entrance of every soul.

May every thought first pass through love.

May every word be measured through truth and mercy.

May every act of Gevurah remember that its root is Chesed.

And if Gevurah should ever try to run ahead,

may Tiferes gently bring it back—

in truth,

in kindness,

and in peace.

May Gevurah never be shamed,

but rectified.

May Chesed never become weak,

but clothed in wisdom.

May Tiferes reign as king among the attributes,

transforming every apparent opposite into one Divine melody.

May we merit to see this revealed

within our homes,

our communities,

our leadership,

our houses of study,

and within every Jewish heart.

May it become clear that:

Chesed comes first.

Gevurah comes to protect.

Tiferes restores everything to its true order.

Through this,

judgment will become mercy,

awe will become love,

concealment will become revelation,

and the world will become even more of a dwelling place for the Holy One in the lowest realms.

Speedily, in our days. Amen.

א

מען געפינט אין סדר ההשתלשלות, אַז חסד און גבורה זיינען נישט סתם צוויי הפכים.

חסד איז נישט נאָר געבן.

גבורה איז נישט נאָר צוריקצוהאַלטן.

חסד איז דער ערשטער רצון פון אור:

צו זיין נתגלה.

גבורה איז דער צווייטער רצון:

אַז דער גילוי זאָל קענען ווערן מקובל אין אַ כלי.

דעריבער, ווען מען זאָגט אַז חסד גייט פאַר גבורה, מיינט מען נישט נאָר אַז חסד איז "בעסער" אָדער "ווייכער".

מען מיינט, אַז חסד איז דער ערשטער דיבור פון אלוקות צו דער בריאה.

איידער עס איז דאָ אַ מדידה, איז דאָ אַ השפעה.

איידער עס איז דאָ אַ גבול, איז דאָ אַן אהבה.

איידער דער אויבערשטער פרעגט דעם נברא:

"ווי פיל קענסטו טראָגן?"

איז שוין דאָ דער פנימיות'דיקער רוף:

"איך וויל דיר געבן."

דאָס איז דער סדר האמיתי:

תחילה חסד, ואחר כך גבורה.

ווייל גבורה אָן אַ פריערדיקן חסד ווייסט ניט וואָס זי היט.

א גבול אָן אור איז נאָר אַ מויער.

א דין אָן אהבה איז נאָר אַ שווערקייט.

א צמצום אָן כוונת הגילוי זעט אויס ווי העלם.

אַבער ווען חסד גייט פריער, ווערט גבורה אַ שומר.

זי שטייט ניט קעגן דעם אור.

זי שטייט ביים טויער און זאָגט:

“דער אור זאָל אַריינקומען אין אַן אופן וואָס די וועלט קען אויסהאַלטן.”

ב

דאָס איז אויך דער פנימיות פון דעם פסוק:

“עולם חסד יבנה.”

די וועלט ווערט ניט נאָר דורך חסד באַשאפן.

זי ווערט דורך חסד געמיינט.

דער ערשטער מחשבה פון בריאה איז חסד.

די גבורה קומט שפעטער, כדי דער חסד זאָל ניט צעברעכן דעם מקבל.

מען קען דאָס פֿאַרשטיין פון אַ פאָטער מיט אַ קינד.

דער פאָטער וויל געבן דעם קינד אַלץ.

דאָס איז חסד.

אַבער ער גיט ניט דעם קינד אַלע זאַכן אין איין רגע.

ער ווארט.

ער מעסט.

ער לערנט.

ער מאכט סדר.

דאָס איז גבורה.

אויב די גבורה קומט ווי אַ תוצאה פון חסד, איז זי חינוך.

אויב זי קומט פאר חסד, קען זי ווערן קרירות.

ווען די האַנט וואָס האַלט צוריק געדענקט ניט די האַנט וואָס וויל געבן, ווערט דער גבול אפגעשיידט פון זיין שורש.

און דאָס איז איינער פון די טיפסטע קלקולים אין עבודה:

ווען גבורה פארגעסט אַז זי איז געשיקט געוואָרן דורך חסד.

ג

מען דאַרף אָבער פרעגן:

וואָס געשעט ווען גבורה פרוווט גיין פריער?

ווען דער דין וויל רעדן איידער רחמים?

ווען דער מענטש וויל קריטיקירן איידער ער האָט ליב?

ווען ער וויל מתקן זיין איידער ער האָט געזען דעם צלם אלקים אין דעם צווייטן?

ווען ער וויל זאגן "ניין" איידער ער האָט געהערט די בקשה?

דאָן קומט תפארת.

תפארת איז ניט נאָר א פשרה צווישן חסד און גבורה.

תפארת איז דער אמת וואָס דערמאנט יעדע מידה פון איר תכלית.

חסד קען אויך איבערגיסן.

גבורה קען אויך צומאכן.

תפארת זאגט צו חסד:

“גיב אין אמת.”

און זי זאגט צו גבורה:

“האלט צוריק בלויז לשם אהבה.”

תפארת איז די מידה וואס נעמט גבורה ביים אָרעם און פירט איר צוריק אויף איר אָרט.

ניט דורך צוברעכן איר.

ניט דורך מבטל זיין איר.

נאָר דורך דערמאָנען איר:

“דו ביסט נישט דער ערשטער קול.”

דער ערשטער קול איז חסד.

דו ביסט דער צווייטער קול, וואָס העלפט דעם ערשטן ווערן געהערט.

ד

דאָס איז אַ נייער יסוד וואָס מען קען רופן:

סדר הקדימה שבמדות.

ניט יעדער מידה וואָס איז אמת אין זיך האָט די רעכט צו רעדן ערשט.

עס קען זיין אמת אין גבורה.

אבער אמת אָן סדר קען ווערן שקר אין פועל.

מען קען זאגן אַ ריכטיקן זאך אין אַ אומריכטיקן רגע.

מען קען געבן אַ אמת'ע תוכחה מיט אַ פארשלאסן האַרץ.

מען קען פארטיידיקן קדושה מיט מידות וואָס באַהאַלטן קדושה.

דעריבער איז ניט גענוג צו פרעגן:

“איז דאָס אמת?”

מען דאַרף אויך פרעגן:

“פון וועלכער מידה רעדט דאָס?”

און:

“איז די מידה געקומען אין איר ריכטיקן סדר?”

ווען גבורה רעדט איידער חסד, האָט זי ניט נאָך מקבל געווען איר נשמה.

ווען חסד רעדט איידער גבורה, גיט ער גבורה איר שליחות.

און ווען תפארת שטעלט די ביידע אין סדר, ווערט דער אמת מאיר.

ה

אין די עליונים איז דער סדר אזוי:

חסד איז דער רצון פון אור זיך צו מתפשט זיין.

גבורה איז דער כוח פון צמצום.

תפארת איז די הכרה, אַז אור און כלי זיינען ניט שונאים.

די בריאה איז ניט באַשאפן געוואָרן דורך אַ מלחמה צווישן אין־סוף און גבול.

זי איז באַשאפן געוואָרן דורך אַ ברית צווישן זיי.

דער אור זאָגט:

“איך וועל דיך אָנפילן.”

דער כלי זאָגט:

“איך וועל דיך טראַגן.”

תפארת זאָגט:

“איר ביידע רעדט פון דעם זעלבן רצון.”

דאָס קען מען רופן:

ברית האור והכלי.

און אין דעם ברית איז חסד דער חותם הראשון.

ווייל א כלי ווערט נאָר אַ כלי, ווען עס איז דאָ עפעס צו מקבל זיין.

גבורה האָט קיין תכלית אָן חסד.

דעריבער, ווען גבורה וויל מקדים זיין זיך, איז דאס ווי אַ כלי וואָס וויל עקזיסטירן איידער עס איז דאָ אור.

תפארת ברענגט איר צוריק און זאָגט:

“דיין קדושה איז אין דעם וואָס דו דינסט דעם גילוי.”

1

אין עבודה בנפש איז דאָס זייער נוגע.

עס זענען דאָ מענטשן וואָס לעבן מיט גבורה פריער פון חסד.

זיי זעען קודם דעם חסרון.

ערשט דערנאָך דעם מענטש.

זיי זעען קודם די עבירה.

ערשט דערנאָך די נשמה.

זיי זעען קודם וואָס מען דאַרף מתקן זיין.

ערשט דערנאָך וואָס איז שוין הייליק.

דאָס איז אַ פארקערטער סדר.

חב"ד פאָדערט דעת.

דעת מיינט ניט נאָר צו וויסן דעם אמת.

דעת מיינט זיך מחבר זיין מיט דער פנימיות פון דעם אמת.

און דער פנימיות פון יעדער איד איז:

חלק אלוּקָה ממעל ממש.

דעריבער מוז די ערשטע ראיה זיין חסד.

ניט אַ בלינדער חסד.

ניט אַ חסד וואָס לייקנט מציאות.

נאָר א חסד וואָס זעט טיפער ווי דער חסרון.

ער זעט, אַז אונטער דעם העלם איז דאָ אַ נשמה.

אונטער דעם פחד איז דאָ אַ נקודה פון אמונה.

אונטער דער עבירה איז דאָ אַ רצון זיך צוריקצוקערן.

אונטער דער קשיות איז דאָ אַ הארץ וואָס האָט זיך באשיצט.

נאָר נאָך דעם קען גבורה קומען און העלפן דעם מענטש ארויסברענגען זיין אמת.

ז

דער ענין איז אויך נוגע אין חינוך.

א מלמד וואָס פירט מיט גבורה פריער פון חסד, לערנט דעם קינד מורא פון טעות.

א מלמד וואָס פירט מיט חסד פריער פון גבורה, לערנט דעם קינד אהבת האמת.

און ווען תפארת איז די מנהיג, ווייסט דער קינד:

דער גבול איז נישט קעגן מיר.

דער גבול היט מיין נשמה.

דאָס איז דער חילוק צווישן א שטראף און א תיקון.

א שטראף זאָגט:

“דו ביסט שלעכט.”

א תיקון זאָגט:

“דאָס וואָס דו האסט געטאָן איז נישט מתאים צו ווער דו ביסט באמת.”

דאָס איז תפארת.

זי לאזט גבורה רעדן, אָבער זי גיט איר די ווערטער פון חסד.

ח

מען קען דאס אויך צולייגן אין דעם ענין פון תשובה.

פילע מענטשן מיינען אַז תשובה הייבט זיך אָן מיט גבורה:

מיט חרטה, שבירת הלב, חשבון הנפש.

אבער בפנימיות הייבט זיך תשובה אָן מיט חסד.

די ערשטע התעוררות פון תשובה איז, אַז דער אויבערשטער לאָזט דעם מענטש שפירן:

“דו קענסט צוריקקומען.”

דאָס איז חסד.

דערנאָך קומט גבורה:

דער מענטש זעט אמת'דיק וווּ ער איז געווען.

און דערנאָך קומט תפארת:

ער זעט ניט נאָר זיין נפילה, נאָר אויך זיין דרך התיקון.

אויב גבורה גייט פריער, קען חשבון הנפש ווערן יאוש.

אויב חסד גייט פריער, ווערט חרטה א טויער.

דער מענטש וויינט ניט ווייל ער איז פארלוירן.

ער וויינט ווייל ער דערהערט, אָז ער איז נאָך אלץ גערופן.

ט

דאָס איז אויך דער סוד פון רחמים.

רחמים איז ניט חלישות.

רחמים איז חסד וואָס איז דורכגעגאנגען דורך גבורה און ארויסגעקומען ריינער.

חסד זעט דעם טוב.

גבורה זעט דעם חסרון.

תפארת זעט דעם מענטש.

דעריבער איז יעקב אבינו מדת התפארת.

אברהם איז חסד.

יצחק איז גבורה.

יעקב איז אמת.

ניט אַן אמת וואָס נעמט איין זייט.

נאָר אַן אמת וואָס שטעלט יעדע זייט אין איר אָרט.

יעקב זאגט צו יצחק:

“דיין גבורה איז הייליק, אָבער זי מוז דינען דעם ברית פון אברהם.”

און ער זאגט צו אברהם:

“דיין חסד איז אין סוף־דיק, אָבער ער מוז ווערן נמשך אין כלים.”

תפארת איז דער קו האמצעי.

און דער קו האמצעי גייט למעלה מעלה און למטה מטה.

ווייל נאָר דער אמת וואָס קען מחבר זיין הפכים קומט פון אַן אָרט העכער פון ביידע.

•

אין דער אַכטער דור דאַרף מען מגלה זיין אַ נײַעם אופן אין הנהגה:

חסד ראשון, גבורה שנייה, תפארת מנהיגה.

חסד עפֿנט דעם טויער.

גבורה היט דעם טויער.

תפארת ווייסט ווען און ווי דער טויער דאַרף זיך עפֿענען.

דאָס איז ניט נאָר א סדר אין מידות.

דאָס איז א סדר אין וועלט־תיקון.

א געזעלשאַפט וואָס שטעלט גבורה פריער פון חסד, בויט מער בתי דין ווי בתי מדרש, מער פחד ווי אמונה, מער צעשיידונג ווי אחריות.

א געזעלשאַפט וואָס שטעלט חסד אַן גבורה, קען פארלירן אמת און סדר.

אָבער א געזעלשאַפט פון תפארת שטעלט קלאָר:

יעדער דין מוז האָבן א שורש אין אהבה.

יעדער גבול מוז קענען דערקלערן וואָס ער היט.

יעדער כוח מוז געדענקען וועמען ער דינט.

יעדער מנהיג מוז קודם זען די נשמה, און ערשט דערנאך דעם תפקיד.

יא

מען קען דאס רופן:

קדימת האהבה.

קדימת האהבה מיינט ניט, אַז מען זאָגט תמיד יא.

עס מיינט, אַז אפילו דער ניין קומט פון אַ טיפערן יא.

“ניין, דו טאָרסט זיך ניט צוברעכן.”

“ניין, דו טאָרסט ניט שעדיקן דעם צווייטן.”

“ניין, די וועלט איז ניט הפקר.”

“ניין, דיין נשמה איז צו טייער צו לעבן אין שקר.”

דאָס איז א גבורה וואָס איז געבוירן געוואָרן פון חסד.

און דאס איז די איינציקע גבורה וואָס האט קיום.

ווייל די גבורה פון קדושה וויל ניט חרוב מאכן דעם נברא.

זי וויל חרוב מאכן דאס וואָס באַהאַלט דעם נברא פון זיין אמת.

יב

דאָ איז אויך דער חילוק צווישן קנאות דקדושה און קנאות פון ישות.

קנאות פון ישות וויל געווינען.

קנאות דקדושה וויל רייניקן.

קנאות פון ישות זעט שונאים.

קנאות דקדושה זעט ניצוצות אין גלות.

קנאות פון ישות לויפט פריער פון חסד.

קנאות דקדושה ווארט ביז תפארת שטעלט איר אין סדר.

אליהו הנביא איז איש קנאה.

אָבער זיין קנאה איז ניט דער סוף פון זיין שליחות.

אין סוף קומט דער קול דממה דקה.

ווייל אפילו דער פייער מוז זיך בייגן פאר דער פנימיות פון אלוקות.

דאס איז תפארת וואָס רופט גבורה צוריק:

“דו ביסט אמת, אָבער דו ביסט ניט דער גאנצער אמת.”

יג

און דאס איז אויך די עבודה פון משיח'דיקער הכנה.

גאולה וועט ניט קומען דורך דעם וואָס חסד באזיגט גבורה.

און ניט דורך דעם וואָס גבורה אונטערדריקט חסד.

גאולה איז ווען תפארת מגלה, אַז ביידע זענען איין רצון.

דין וועט ווערן ממותק.

ניט בטל.

רחמים וועט ווערן שטאַרק.

ניט ווייך.

אמת וועט ווערן ליב.

און אהבה וועט ווערן אמת.

דאָן וועט מען זען, אַז כל הגבורות בשרשן הן חסדים.

אפילו דער צמצום איז געווען כדי שיהיה גילוי.

אפילו דער העלם האָט געהיט א אור.

אפילו דער דין האָט געווארט אויף זיין המתקה.

און אפילו דער "ניין" פון הימל האָט אין זיך באַהאַלטן א טיפערן "יא".

יד

דעריבער דאַרף יעדער איינער זיך פרעגן יעדן טאָג:

וואָס גייט אין מיר פריער?

ווען איך קוק אויף אַ צווייטן, קומט פריער חסד אָדער ביקורת?

ווען איך קוק אויף זיך, קומט פריער די נשמה אָדער דער חסרון?

ווען איך רעד, רעדט פריער אהבה אָדער שליטה?

ווען איך שטעל א גבול, ווייסט דער צווייטער אַז דער גבול קומט פון דאגה?

און ווען גבורה לויפט פאַרויס, האָב איך אין מיר תפארת וואָס קען איר צוריקברענגען?

תפארת איז דער פנימיות'דיקער רבי אין דער נשמה.

זי זאָגט:

"ווארט."

"זע דעם גאנצן מענטש."

"דערמאן זיך דעם תכלית."

"רעד אמת, אָבער רעד אים אין אַן אופן וואָס קען בויען."

"האַלט צוריק, אָבער נאָר כדי דער אור זאָל קענען בלייבן."

טו

דאָס איז דער נייער לשון פון דער אַכטער דור:

חסד איז דער ראשית.

גבורה איז דער שומר.

תפארת איז דער מסדר.

חסד זאָגט:

“זאָל זיין אור.”

גבורה זאָגט:

“זאָל דער אור האָבן א כלי.”

תפארת זאָגט:

“זאָל דער כלי אליין לייכטן.”

און דאס איז די תכלית.

ניט נאָר אַז דער אור זאָל זיין אין דער וועלט.

נאָר אַז די וועלט זאָל ווערן א שותף אין ליכט.

ניט נאָר אַז דער מענטש זאָל מקבל זיין חסד.

נאָר אַז ער זאָל ווערן א מקור פון חסד.

ניט נאָר אַז גבורה זאָל אים נישט ברעכן.

נאָר אַז זיין אייגענע גבורה זאָל ווערן א כח צו היטן קדושה.

ניט נאָר אַז תפארת זאָל מאכן שלום צווישן זיינע מידות.

נאָר אַז זיין גאנצע מציאות זאָל ווערן א ניגון פון אחדות.

טז

און מען זאל מסיים זיין בברכה:

דער אויבערשטער זאל געבן, און אין יעדער נשמה זאל חסד שטיין בפתח.

און יעדער מחשבה זאל קודם דורכגיין דורך אהבה.

און יעדער דיבור זאל ווערן געמאסטן דורך אמת און רחמים.

און יעדער מעשה פון גבורה זאל וויסן, און זיין שורש איז חסד.

און אויב גבורה וועט אמאל ווילן לויפן פריער, זאל תפארת איר צוריקברענגען בנחת, באמת, ובשלום.

די גבורה זאל נישט ווערן פארשעמט.

זי זאל ווערן מתוקן.

דער חסד זאל נישט ווערן שוואך.

ער זאל ווערן מלובש בחכמה.

און תפארת זאל זיין דער מלך אין די מידות, וואס מאכט פון יעדער הפך א חלק פון איין אלוקישן ניגון.

זאל מען זוכה זיין, און אין די שטיבער, אין די קהילות, אין די הנהגות, אין די בתי מדרש, און אין די הערצער פון אידן, זאל מען זען קלאר:

חסד גייט פריער.

גבורה קומט צו היטן.

תפארת שטעלט אלץ אין זיין אמתן סדר.

און דורך דעם וועט דער דין ווערן רחמים, די יראה וועט ווערן אהבה, דער העלם וועט ווערן גילוי, און די וועלט וועט ווערן א דירה לו יתברך בתחתונים. (Rebbetzin to update as she feels fit to do so)

במהרה בימינו ממש.

אמן.